

NAGY GÁSPÁR

Álom, téli kertnézőkkel

*Álmomban itt jártak valóban
itt topogtak a havas kerti úton
de szinte könnyű nyári öltözetben
kabátot sálat sapkát feledve
mint akik csak beugrottak hozzám
téli kertnézőnek
rigótetőnek
fagyaratónak
lelkes hószüretelőnek
víg éneket mondó újévköszöntőnek.*

*Melyik égtájról jöttek?
ha jöttek miért siettek?
kezük melege
fagyos cseresznyetörzsön
itt éltek-e ezen a Földön?*

*Mert nem esett nem olvadt azóta
nyomukat nézegetném a hóba'
de nincs semmi lábforma bélyeg
lehet arasznyit fölötte léptek.*

*És ének is volt
gyönyörű ének:
dúdoltam velük
hogy véget ne érjen.*

*De véget ért!
Szememből törölöm az álmat.
A háborult világból
mentem a kert-világot!*

Közelről biztos elveszítjük egymást

Minden akaratlanul történik majd
nem is készülsz rá
amikor a belső kamerán elindul a film
– különben is a némafilm bolondja vagy –
szó nélkül ott lesz
az a túrhetően ködös reggel
az a kicsit még mínuszos idő
csak az elkoszolódott bókupacok
emlékeztetnek arra
hogy gyönyörű is tud lenni ez a gyűlölt város
ha rázuhan millió tonnányi porcukor
édes édes néptelen utcák
és a keserűn haragvó nagy folyam is
tavaszra újra elédesül
zajlása fölött ott lesz a helyén
a legjellegtelenebb szürke híd
ne kelljen úsznod ilyen mord időben
minden úgy történik mint évek óta
ezerszer is ugyanazok a lépések
arcodon és szívedben most is
megépi a szomorúság
nem erőlteted a jókedvet
még egy értelmes gondolat se jut eszedbe
ifjú-magadat látod a képen
amint éppen leszámolsz
összehajtogatott kékségét vesztő köpenyt
csúszatsz a raktáros asztalára
aláírsz valamit és kihátrálsz
a huzatos csarnokból
ki a fényre s azt hiszed nyár van
pedig csak nyárelő...
foroghatna most is ez a film
de nyelved is legalább annyi szót
a csendes szobáknak kimérve
és kipurciózva párának
bodorgó füstnek lámpafénynek:
közelről biztos elveszítjük egymást
de távolabbról... talán...
szeretetem s figyelmem
mégis ittmaradhat...

Holtodban is szegény...

megrendülten írom
a Költő 70. születésnapja után,
1993. november havában

*Sírodon annyi sincs:
K. I. – aki voltál,
itt nyugszol valahol
– lehet, játszol is tán –
Mert fejfád, sírköved voltnincs,
és MŰVED is letiltván!
Holtodban is szegény,
szegény YORICK ISTVÁN.*

